

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
БАБИЧКАТА, КОЯТО НЕ
ЗНАЕШЕ МЯРКА
НОРВЕЖКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА

chitanka.info

В една малка бедна къщурка живееха двама души: един стогодишен дядо и една стогодишна баба. Живееха двамината старци сиромашки живот, а къщурката им се намираще далеч от света, някъде на морския бряг. Един ден стогодишната бабичка се наведе да постъкне огъня, че да свари гъбена чорбица, ала не намери нито една съчица и рече:

— Иди, дядо, в гората да събереш малко дръвца, че съм намислила да ти сварят гъбена чорбица.

Дигна се стогодишният старец, взе едно въженце и тръгна към гората. Вървя, вървя — стигна под дърветата. Седна край пътя да си почине и като си отдъхна, прегъна се надве и захвана да събира дръвца. Натрупа цял вързоп от сухи клонки и се опита да го дигне на гърба си, но ръцете му не издържаха и той захвана да вади от вързопа дръвце след дръвце. Не щеш ли — тъкмо когато старецът се опита да дигне втори път вързопа, се и изправи един очилат човек с тояжка. Той му рече:

— Добър ден, старче!

Стогодишният старец дълго гледа непознатия човек и напрегна паметта си да си спомни къде го е срещнал.

— Не ме познаваш — проговори непознатият, — но ние с тебе сме съседни. Ти живееш на същото място, където живея и аз. Само че ти си отгоре на земята, а пък аз съм отдолу. И аз имам като тебе бабичка. Ние с моята бабичка сме много благодарни, тъй като нощем ти и твоята бабичка не се карате и ни оставяте да спиме спокойно. Затуй съм дошъл да ти направя едно добро. Чувай какво ще ти кажа: тръгни по оная пътека, която се вие под вековните дървета. Като повървиш, додето настане залез слънце, ще стигнеш на една полянка. Сред полянката ще видиш бреза, а под брезата — кладенче. Наведи се и пий вода от кладенчето, но гледай да не препиеш много, защото след всяка глътка ти ще се върнеш назад и ще станеш с една година по-млад.

Като изрече тези думи, непознатият човек изчезна в гората. Стогодишният дядо дълго гледа към мястото, където се потули подземният старец, сетне остави вързопа и тръгна по пътеката между вековните дървета. Вървя, вървя и на залез слънце излезе на полянката, съгледа брезата, чу сладкия шум на кладенчето и бързо коленичи. Почна да пие вода. Пие вода и си чете глътките. Като изпи 70 глътки, той се изправи чевръсто, огледа се в кладенчето и видя във водата един

млад тридесетгодишен мъж. Такъв беше станал. Силен и радостен, той се върна по същата пътека, грабна вързопа сухи дръвца с една ръка и му се видя лек като перушина. Насъбра още два пъти по толкова съчки, метна товара на гърба си и бодро се упъти към къщи. На пътната врата го посрещна стогодишната бабичка.

— „Брей — помисли си тя, — кой ли е този млад мъж, който носи сухи дърва?“

Когато подмладеният старец приближи, тя го позна и плесна с ръце:

— Майчице моя, какво е станало с тебе? — почна да вика тя.

Младият мъж ѝ разказа за подземния човек и за вълшебното кладенче. След като чу това, стогодишната бабичка хукна към гората като луда.

А подмладеният мъж премете двора, поправи порутената сграда, свари гъбена чорбица, изпече една бяла погача и седна да чака подмладената си жена. Седи на прага, чака и пее. Весело му е на душата. Мина един час време, минаха два часа — жената все още я няма. Отколе беше мръкнало и притъмняло. Пропяха втори петли. Цяла нощ тридесетгодишният мъж стоя разтревожен и чака жена си. Като се съмна и стана видело, той грабна шапката си и отиде в гората да види какво е станало с милата му жена. И що да види: под брезата до самото вълшебно кладенче ходи едно мъничко двегодишно момиченце с големи бабешки чехли — чехлите на жена му.

— Татко, татенце! — разпери ръце то и се хвърли към младия мъж.

Туй момиченце беше стогодишната бабичка, която без насита беше пила цяла нощ и се беше подмладила с 98 години.

— Ах, детенце — грабна младият мъж двегодишното момиченце, — много си ми ненаситно! Ако беше изпило още две глътки, щеше да се превърнеш на неродено дете — никога не знаеш мярка. Какво да те правя сега?

И като хвана детето за ръката, младият мъж го поведе към къщурката, край морския бряг — да си го отгледа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.